

Het mysterie van Chalk Hill

boekerij.nl

Susanne Goga
Het mysterie van Chalk Hill

De mooiste landhuizen herbergen
de duisterste geheimen

ISBN 978-90-225-9523-7
ISBN 978-94-023-1845-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Der verbotene Fluss*
Vertaling: Sander Hoving
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock / AdobeStock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

De dichtregels op p. 22 komen uit het gedicht 'Bij de toren' van Annette von Droste-Hülshoff, en verschenen in: Droste-Hülshoff, Annette von. (2012). *Gedichten: Een keuze uit haar werk*. (G. Wieggers, Vert.). Roelants, Uitgeverij.

© 2014 Diana Verlag, een afdeling van Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland.
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Om de bewering dat alle kraaien zwart zijn te weerleggen,
hoef je niet te proberen te bewijzen dat er geen enkele kraai zwart is.
Het is voldoende om een witte kraai te vinden – eentje is genoeg.

WILLIAM JAMES

Proloog

Die nacht stond er een valse maan aan de hemel. De vrouw liep over het grasveld, dat nog nat was van de regen, langs de schommel onder de iep en verdween tussen de bomen, die als stille wachters rond het huis stonden. Haar jurk sleepte over de grond en was boven de zoom een handbreed donker van het vocht. Ze lette niet op de steentjes die in de zolen van haar blote voeten prikten. Ze opende het smeedijzeren hek in de muur en liep bijna dwangmatig over het pad, dieper het bos in.

Het was stil, alsof alle levende wezens voor het bleke maanlicht waren gevlucht. Eén keer ritselde het ergens – misschien een muis die wegschoot door de bladeren van de vorige herfst. Verder hoorde ze alleen haar eigen voetstappen op de zachte grond.

Ze trok haar sjaal steviger om haar schouders. Het maanlicht tekende spookachtige schaduwen op de gladde schors van de bomen. Ze kende het bos als haar eigen huis, en ze had het altijd als haar thuis beschouwd. Elk bosje riep naar haar, elke bocht van het pad was haar vertrouwd. En toch was er iets anders.

Ze draaide zich om toen ze een geluid achter zich hoorde, maar zag alleen de schaduwen van de knoestige taxusbomen, de uitgespreide takken die zich als kromme armen naar haar uitstrekten. Verstopte zich daar iemand die haar heimelijk volgde? Ze luisterde in de stilte, maar hoorde niets. Ze probeerde rustig adem te halen en op dat ritme te lopen, de ene stap na de andere, het was niet ver meer.

Toen gleed ze opeens uit over de vochtige bladeren en vond nog maar net houvast bij een boomstam. Haar hart bonsde. Ze klemde

haar tanden op elkaar en sloot even haar ogen. Opeens voelde ze hoe koud haar voeten waren, voelde ze het klamme vocht dat omhoogkroop naar haar enkels, langs haar benen, dat haar knieën bereikte...

Ze dwong zichzelf om verder te gaan. Dit was haar bos, al sinds ze een meisje was. Het was altijd haar vriend geweest, ze was niet bang. Toen het bos minder dicht werd, bleef ze staan en haalde diep adem. Ze legde haar hoofd in haar nek en keek omhoog naar de hemel, naar de maan. Toen spreidde ze haar armen uit, alsof ze de nacht wilde omhelzen.

1

September 1890, Dover

Charlotte Pauly stond bij de reling en tuurde over het grijze water de mist in, waaruit geleidelijk witte schimmen opdoemden. Naarmate ze dichterbij kwamen, leek er als vanzelf een vorm te ontstaan, werden de vage contouren duidelijker en verscheen er een lange rij witte klippen, be kroond door nog zomers groene weilanden. Het leek of een enorme bijl een stuk land met een enkele slag had afgekapt, zodat de rest niet geleidelijk naar het strand afliep maar abrupt bij de kust eindigde. Charlotte stelde zich voor hoe het afgehakte stuk in zee was gestort en in een enorme golf was gezonken.

De witte klippen zagen er niet vijandig uit, maar wenkten haar naderbij, nodigden haar uit om naar het land te komen dat haar nieuwe thuis zou worden. Charlotte haalde diep adem om de tegenstrijdige gevoelens in haar binnenste te temperen. Voorpret, spanning, heimwee, vastbeslotenheid, twijfel – alles streed om voorrang. Ze voelde dat het land achter haar, het continent dat ze had verlaten, zachtjes aan haar trok en haar tegelijk wegduwde. Natuurlijk was Duitsland haar vaderland, daar had ze haar vorige leven doorgebracht, en de gedachte dat ze daar voorlopig niet zou terugkeren, de vertrouwde taal niet meer zou horen, lag als een schaduw over haar ziel. Aan de andere kant hadden de afgelopen maanden wonden achtergelaten die in haar vaderland niet waren geheeld. Het zoeken naar een baan in Engeland, het afscheid van haar familie, het pakken van de koffers en het boeken van de over-

tocht naar Dover waren dringend nodig geweest, snelle ingrepen die te verkiezen waren boven een langzame, pijnlijke scheiding.

Haar moeder had geen begrip voor haar stap gehad. ‘Wat is er dan gebeurd, kind?’

Charlotte had alleen haar hoofd geschud.

‘Je kunt niet gewoon weggelopen omdat je ongelukkig of ontevreden bent met je werk, dat is onverstandig. Je had een baan ergens anders in Duitsland kunnen zoeken. Misschien in Beieren. München moet heel mooi zijn, dan zou je met mevrouw en meneer naar de Alpen of naar Italië kunnen reizen...’

Om verdere ongewenste vragen te vermijden, had Charlotte geantwoord dat ze ervaring in het buitenland moest opdoen om haar leerlingen later beter Engels te kunnen leren.

‘Wie heeft er nou Engels nodig? Frans is de taal van de hogere kringen,’ had haar moeder gezegd. ‘Als je dan voor een beroep kiest in plaats van te trouwen zoals je zussen, zou je dat tenminste in je eigen land kunnen beoefenen. Een jonge vrouw hoort niet alleen naar het buitenland te reizen. En met een goede baan krijg je misschien de kans om een acceptabele jongeman...’

Nog voor haar moeder was uitgesproken, had Charlotte de deur van het huisje achter zich dichtgeslagen. De dagen daarna had haar moeder keer op keer geprobeerd haar om te praten en haar verweten dat het hardvochtig van haar was om haar als eenzame weduwe achter te laten. Maar omdat Charlottes twee getrouwde zussen vlakbij woonden, kon ze haar moeders poging om haar een slecht geweten aan te praten niet serieus nemen. Ze hadden geen ruzie gehad, maar waren toch in een slechte sfeer uit elkaar gegaan, wat Charlotte jammer vond. Maar het had haar niet van gedachten doen veranderen.

‘Altijd weer een prachtig gezicht,’ zei een diepe, hese mannenstem naast haar.

Charlotte schrok op uit haar gedachten en keek de heer aan die naast haar was komen staan. Zijn volle snor was geel verkleurd van de tabak, maar verder zag hij er verzorgd uit en hij nam kort zijn hoed af, alsof hij tegenover een lady stond.

‘U woont in Engeland?’ vroeg Charlotte.

‘Inderdaad. Mag ik mezelf voorstellen? William Hershey. Ik ben koopman en heb een verre reis achter de rug.’ Hij maakte een vage handbeweging in de richting achter hen, die vermoedelijk Frankrijk, Europa en de rest van de wereld moest omvatten. ‘Maar niets grijpt me zo aan als de aanblik van deze klippen. Staat u mij toe?’ Hij tilde zijn rechterhand op, waarmee hij een pijp vasthield, en Charlotte knikte.

‘Het ziet er echt fantastisch uit.’

‘Waar komt u vandaan, als ik vragen mag?’ Hij trok een paar keer aan zijn pijp, tot die brandde, toen gooide hij de lucifer over de reling. ‘Ik hoor een licht accent. Nederland? Scandinavië?’

‘Charlotte Pauly. Ik kom uit Duitsland.’

‘Duitsland, uitstekend. Ik ben daar vaak, Berlijn, Hannover, Hamburg. Goede zakenlieden, spaarzaam en gewiekst. Hamburg bevalt me, de haven, de elegantie en de beschaafde omgangsvormen. Berlijn is op zijn manier ook indrukwekkend, hoewel ietwat ongezellig. Kille schoonheid, als u me begrijpt. Pruisische strengheid.’

‘Ik heb er een tijdje gewerkt,’ zei Charlotte.

‘Gewerkt?’ meneer Hershey klonk verbaasd, alsof hij zich nu pas realiseerde dat Charlotte geen lady was.

‘Als privélerares bij een gezin.’

‘Ik begrijp het, een gouvernante.’ Ze dacht iets denigrerends in zijn stem te horen. Charlotte was gewend aan snobisme en zei rustig: ‘Ik beschouw mezelf vooral als lerares. In het Duits heeft het begrip gouvernante iets ouderwets en strengs, dat niet erg bij mij past. Veel mensen willen hun kinderen in een korset van goede manieren dwingen, waardoor ze niet meer kunnen ademen. Dat is niet mijn stijl.’

Tot haar verbazing lachte meneer Hershey bulderend. ‘Die is goed, mevrouw Pauly, werkelijk goed. Een vrouw die zegt wat ze denkt.’

‘Zouden niet alle vrouwen dat moeten doen?’

‘Hm, mij lijkt het dat de meesten wordt bijgebracht om dat juist

niet te doen,' antwoordde hij onbekommerd. 'Ik persoonlijk heb alleen zoons, dan luistert het niet zo nauw. Bij hen wordt een kordate houding zelfs beschouwd als een goede karaktertrek die zo veel mogelijk moet worden gestimuleerd. Hoe doet u dat met uw pupillen, als ik vragen mag?'

Ze glimlachte. Een nieuwsgierige man, maar niet onsympathiek. 'Ik doe mijn best de meisjes te leren om eerlijk en beleefd te zijn. Natuurlijk zijn er situaties waarin te veel eerlijkheid kwetsend kan zijn. Afgezien van het overbrengen van schoolkennis beschouw ik het als een van mijn belangrijkste taken om de kinderen te leren dat in te zien en ze tact bij te brengen.'

Hij nam opnieuw zijn hoed af. 'Chapeau, mevrouw Pauly, u bent een verstandige vrouw. Ik zal eerlijk zijn: eigenlijk ben ik dolblij dat mijn vrouw en ik alleen zoons hebben. Dat maakt veel dingen eenvoudiger. School, sport, een beetje ravotten, je mannetje leren staan, dat is toch het belangrijkste. Twee van mijn jongens zijn bij de firma gaan werken, de derde gaat naar zee. Hij krijgt binnenkort zijn kapiteinslicentie. Er is geen gedoe, er ligt niets gevoelig, elk doet zijn werk en krijgt het loon ervoor.'

Charlotte wist niet precies hoe ze daarop moest reageren. 'In Duitsland heb ik ook lesgegeven aan jongens en ik heb daar goede ervaringen mee. Als je goed met ze omgaat, zijn ze ijverig en volgzzaam. Bij ons bestaat de gewoonte niet om jongens op hun achtste naar een internaat is sturen. Maar in Engeland zal ik alleen aan kleine meisjes lesgeven.'

'Mag ik vragen naar welke streek u onderweg bent?'

'Naar Surrey, in de buurt van Dorking,' antwoordde Charlotte.

'De heuvels van Surrey, een verrukkelijk landschap met aardige stadjes. Daar zijn bossen die sinds Cromwells tijd geen bijl meer hebben gezien. U mag zich gelukkig prijzen.' Hij wierp een blik op de opdoemende haven van Dover, waar een imposant kasteel boven uittorende. 'Dan wens ik u het beste en hoop dat u zich thuis voelt in ons land,' zei hij hartelijk en hij tilde ten afscheid nog even zijn hoed op.

Toen Charlotte alleen was, keek ze weer naar de rotsachtige kust

en stelde zich al die mensen voor die deze zeestraat met de meest uiteenlopende plannen en hoopvolle verwachtingen waren overgestoken – vrome monniken die het christendom onder de heidense Britten wilden verspreiden, oorlogszuchtige Vikingen met houten schepen, klaar om het land achter de krijtrotsen te veroveren, Franse soldaten, Nederlandse kooplieden, reformatoren, vluchtelingen. Vloten, roeiboten, trotse zeilschepen, vrachtschepen en stoomschepen, een oneindige keten die er mensen, goederen en wapens naartoe en vandaan voerde. Ze sloot haar ogen en zag het Kanaal zoals het eeuwen eerder was geweest, een smalle strook water en toch altijd gevaarlijk, aangezien niet alle schepen veilig hun bestemming bereikten. Bijna achthonderd jaar geleden was hier het schip van de Engelse troonopvolger gezonken. Van de kusten waren oorlogsvloten in twee richtingen vertrokken om de verleidelijk dichtbij lijkende overkant te veroveren.

En waar zocht zij naar? Wie naar het buitenland vertrok, wilde gewoonlijk iets achter zich laten. Natuurlijk had ze in Duitsland kunnen blijven werken, maar de drang om opnieuw te beginnen was sterker geweest. Ze wilde geen oude bekenden in Berlijn ontmoeten, maar op een plek wonen zonder veelbetekenende blikken en gefluister. Ze had besloten om een betrekking op het platteland te zoeken, terwijl ze op het laatst in de metropool Berlijn had gewoond. Ze wilde alles anders doen dan vroeger.

Charlotte haalde diep adem en rechte haar rug, terwijl ze haar gezicht naar de wind keerde. Een nieuw land, een nieuw begin. Een avontuur.

Het station, dat vlak naast de haven lag, had een fraaie toren, die het iets Italiaans gaf. Charlotte had een kruier gevonden die haar zware koffers van het schip naar het station droeg.

Er heerste grote bedrijvigheid. Overal lagen kleine en grote schepen voor anker, stoomschepen en ouderwetse zeilschepen, waar paardenkarren werden gelost en geladen. Passagiers stapten in wachtende koetsen, een goederentrein stopte fluitend naast het nabijgelegen perron. De Engelse woorden die Charlotte opving,

klonken vreemd en heel anders dan die van haar leraressen. Dit was geen klaslokaal, maar de werkelijkheid. Hier was zij de vreemdelinge die een taal sprak die bijna niemand verstond.

Voordat ze weemoedig kon worden, drukte ze haar handtas tegen zich aan om zichzelf in het gedrang te beschermen en liep haastig achter de kruier aan die haar koffer naar het stationsgebouw zeulde. Ze gaf hem een paar penny's, die hij met een knikje wegstopte, waarna hij in de menigte verdween. Charlotte keek naar de vergeelde dienstregeling die in de vitrine hing.

De secretaris van Sir Andrew Clayworth, parlamentslid en haar toekomstige werkgever, had haar een brief met nauwkeurige reis-instructies gestuurd. Ze moest de trein van Dover naar Dorking nemen, in het graafschap Surrey, waar ze met een rijtuig van het station zou worden afgehaald. De aankomst- en vertrektijden van het schip en de treinen waren precies op elkaar afgestemd. Charlotte keek bezorgd naar de klok, omdat het al laat in de middag was. Ze zou Dorking beslist pas na het invallen van de duisternis bereiken.

De trein zou om half zes komen, maar liet op zich wachten. De andere passagiers slenterden onrustig rond, rookten, keken keer op keer naar de klok en wierpen een blik op de dienstregeling. De schaduwen werden langer en een herfstachtige kilte verdreef de laatste warmte van de septembermiddag. Een windvlaag blies bladeren in het rond en rukte aan de hoeden van de wachtenden.

Om acht over zes kwam de stationschef in zijn fraaie uniform tussen de passagiers staan en verkondigde dat de trein vanwege een ongeluk op het traject vlak voor Dover die dag niet meer zou rijden. Er was een paard-en-wagen op de rails verongelukt, het spoor zou niet op korte termijn kunnen worden vrijgemaakt. Het werk bij het licht van lantaarns zou tot laat in de avond duren.

Charlotte stond als verdoofd op het perron. Een paar passagiers haalden alleen hun schouders op en liepen het stationsgebouw uit, terwijl anderen aarzelend om zich heen keken. Vermoedelijk waren ze net zo onzeker als Charlotte.

Ze slikte. Rustig blijven, dat was het belangrijkste. Ze moest on-

derdak voor de nacht zien te vinden en de volgende ochtend meteen de eerste trein nemen. Een manier om haar werkgever te informeren was er niet. Of misschien toch – met een telegram? Wat zou dat kosten? Maar het postkantoor was vast al dicht.

Terwijl ze nog besluiteloos om zich heen stond te kijken, kwam de stationschef, een vriendelijke heer met een witte snor, op haar af.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn, mevrouw?’

Charlotte legde haar benarde positie uit, waarna hij meelevend knikte. ‘Inderdaad, het postkantoor is gesloten. En ik weet ook niet of een telegram wel op tijd zou zijn aangekomen als uw bestemming een eindje van Dorking vandaan ligt, zoals u zegt. U kunt het beste een kamer nemen. De eerste trein gaat morgen om half negen. Het kaartje blijft geldig, ik zal er een aantekening op maken.’

‘Dank u, dat is heel vriendelijk van u,’ zei Charlotte en ze vatte weer moed. ‘Kunt u mij misschien een pension aanbevelen waar ik een betaalbare kamer kan krijgen?’

Hij glimlachte. ‘Toevallig wel, juffrouw. Mijn zuster, een weduwe, woont niet ver van de haven en verhuurt kamers aan reizigers. Een stevig ontbijt is bij de prijs inbegrepen.’

‘Ik dank u zeer.’ Ze wierp een blik op haar koffer.

‘Als u het nodige in uw tas stopt, berg ik de koffer hier in het station voor u op.’

De stationschef wuifde haar dankbetuigingen weg, noteerde de naam en het adres van zijn zus en liep met Charlotte het gebouw uit om haar de weg te wijzen.

Toen ze alleen op straat stond, haalde ze diep adem. Het rijtuig van Sir Andrew zou in Dorking vergeefs op haar wachten. Het zou geen beste start zijn als ze meteen al bij aankomst een onbetrouwbare indruk maakte. Hopelijk begreep de koetsier dat haar trein niet zou komen. Ze slikte en beet op haar lip. In haar ogen brandden tranen.

Als bij toverslag brak de zon nog een keer door de wolken en wierp een waaier van licht op de klippen aan de andere kant van de haven. Ze verleende de grijze muren van het kasteel een gouden

glans. Gefascineerd keek Charlotte naar de zware muren en torens, die er vanwaar ze stond zo imposant uitzagen dat het leek of de riddertijd nooit was weggeweest.

Charlotte bediende de deurklopper van het rijtjeshuis van rode baksteen dat de stationschef haar had beschreven. Door het grote raam van de erker naast de groen geverfde voordeur viel een zwak lichtschijnsel op straat.

Mevrouw Ingram bleek een corpulente vrouw van middelbare leeftijd te zijn, die snuivend, alsof ze net de trap af was gekomen, de deur opende. Ze veegde een haarlok uit haar gezicht die zich uit haar knotje had losgemaakt en keek Charlotte vragend aan.

‘Goedenavond, mevrouw Ingram. Ik moet u de groeten doen van uw broer, de stationschef. Mijn trein is uitgevallen en hij zei dat u misschien een kamer voor me had.’

Mevrouw Ingram nam haar kritisch op. ‘U reist alleen?’

‘Ja. Morgen ga ik weer verder naar Surrey.’

‘U bent niet van hier?’

Charlotte schudde haar hoofd en stelde zich voor.

‘Uit Duitsland? Dan hebt u een lange reis achter de rug.’ De vrouw leek iets inschikkelijker te worden. ‘Komt u binnen. Martin heeft een gevoelig hart. Hij stuurt me altijd zijn gestrande passagiers.’

Charlotte stapte de gang in, waar het aangenaam naar boenwas en citroenen rook. Mevrouw Ingram wees naar een deur. ‘Daar is het ontbijt, van zeven tot half negen. De kamer is boven.’

Charlotte informeerde naar de prijs, waarop mevrouw Ingram een bedrag in shilling en pence noemde, dat haar niets zei, tot ze het had omgerekend. Het was een billijk bedrag.

‘Vooruit te betalen,’ voegde de kamerverhuurster eraan toe.

Charlotte deed haar handtas open, haalde haar portemonnee eruit en telde de munten uit.

‘Helaas kan ik u vanavond niets meer te eten aanbieden, omdat ik bezoek verwacht. Ik laat u de kamer zien en wijs u de weg naar een restaurantje in de buurt, waar u als alleenreizende vrouw een warme maaltijd kunt krijgen.’

Charlotte knikte dankbaar en volgde mevrouw Ingram, die haar met een petroleumlamp voorging, de smalle trap met de donkergroene loper op. Het huis was kraakhelder maar donker. De lambrisering van de muren, het behang en de meubels waren bruin en donkergroen, en deden aan een dicht bos denken.

Mevrouw Ingram opende een deur en liet Charlotte binnen. De kamer had een raam dat op de haven uitkeek en was net zo schoon en naargeestig als de rest van het huis. De schilderijen aan de muren lieten herfstlandschappen zien, die naadloos bij de sfeer in het huis aansloten.

Toch was Charlotte dankbaar dat ze een betaalbaar onderkomen voor de nacht had gevonden. ‘Dat is heel aangenaam, mevrouw Ingram, hartelijk dank. Ik zou nu graag wat eten en me dan terugtrekken.’

De verhuurster liep weer met haar mee naar de benedenverdieping, ging met haar voor de huisdeur staan en wees naar een felverlicht hoekhuis ongeveer honderd meter verderop. ‘Zoals u ziet is het heel dichtbij. Als u terugkomt, ben ik niet beschikbaar. Onder deze bloempot ligt een sleutel. Gaat alstublieft zacht naar boven.’

Charlotte bedankte haar nog eens en liep door de herfstachtige schemering naar de herberg.

Zoals mevrouw Ingram had voorspeld, werd ze zonder nieuwsgierige vragen ontvangen, kreeg ze een goede tafel bij de open haard en werd ze snel en voorkomend bediend. Ze bestelde een pastei met een vulling van vlees en groenten, die erg lekker bleek te zijn, en dronk er een klein potje thee bij. Toen ze genoeg had gegeten leunde ze achterover in de zitbank en stond zichzelf toe even tevreden te zijn.

Als haar een paar maanden eerder zou zijn verteld dat ze een betrekking in het buitenland zou zoeken en in haar eentje het Kanaal zou oversteken, zou ze het niet hebben geloofd. Alleen al de stap van het kleine Brandenburgse dorp naar Berlijn was reusachtig geweest, maar viel in het niet bij deze sprong over het water.

Charlotte betaalde, trok haar jas aan en ging op weg terug.

Een stevige bries speelde met haar rok en van het water klonk het gekrijs van meeuwen. Ze was blij dat ze ondanks het jaargetijde een betrekkelijk rustige overtocht had gehad. Als er een echte herfststorm zou zijn geweest, zou ze zich niet op zee hebben gewaagd.

Het kasteel torende als een donkere schaduw boven de stad uit. Charlotte nam zich voor om in de zomer terug te komen en over de klippen te wandelen, die ongetwijfeld een adembenemend uitzicht op het Kanaal boden. Misschien kon je bij helder weer zelfs de Franse kust zien.

Toen ze voor het huis was aangekomen, haalde ze de sleutel onder de bloempot vandaan en maakte de deur open. Ze legde hem terug, ging naar binnen en wilde op haar tenen naar de trap lopen, toen een geluid haar deed stokken. Het kwam uit de voorste kamer, waarvan het raam van de erker uitkeek op de straat.

Charlotte wilde eigenlijk niet luisteren, maar de geluiden die uit de kamer drongen waren zo merkwaardig dat ze onwillekeurig haar oren spitste.

Zo hoorde een vrouw op een zangerige manier praten. Het eerste moment dacht ze aan een gebed. Maar nee, het klonk anders, op een of andere manier vreemd. Charlotte merkte dat haar hart begon te bonzen en ze deed nog een stap naar de trap toe. Het gompel binnen werd luider en ze kon afzonderlijke zinnen verstaan: 'Spreek met ons' en 'We roepen je'. Argwanend draaide Charlotte zich naar de dichte deur en wenste dat ze met haar ogen door het hout heen kon kijken.

De geluiden bevielen haar niets en het idee dat ze de nacht in dat huis zou doorbrengen leek haar opeens niet meer zo aantrekkelijk. Ze kon óf zacht naar boven lopen, heimelijk haar tas halen en het huis uit sluipen – maar waarheen? – óf zacht naar buiten gaan en proberen door het raam te gluren om erachter te komen wat er aan de hand was. Misschien zou ze daarna gerustgesteld zijn. De laatste mogelijkheid paste nog het best bij haar karakter. Daarom liep ze terug naar de voordeur, terwijl ze ternauwernood adem durfde te halen, glipte naar buiten, liet de deur op een kier

staan en schoof langs de muur om een voorzichtige blik door het venster te werpen. De gordijnen waren dicht, maar ze ontdekte een kier tussen een gordijn en de muur waardoor ze een deel van de ruimte kon overzien.

De huiskamer was al net zo donker ingericht als de rest van het huis. De linkerhelft was niet te zien, maar aan een klein tafeltje zag ze mevrouw Ingram, die met haar rug naar haar toe zat, en een andere dame. De ruimte werd slechts door drie witte kaarsen verlicht, die op tafel stonden. De onbekende vrouw had haar ogen gesloten, haar mond bewoog.

Een spiritistische seance! Charlotte had erover gehoord, maar ze had een dergelijke gebeurtenis nooit meegemaakt. In Berlijn leken ze niet al te veel voor te komen, al helemaal niet bij haar laatste werkgevers, die zeer zakelijk en materialistisch waren ingesteld. Gefascineerd en geamuseerd keek ze door de kier, maar ze kon niet zien of het glas op tafel bewoog. Toen er voetstappen op straat klonken, sloop Charlotte het huis weer in en trok de deur achter zich dicht. Ze haalde diep adem en liep snel naar haar kamer, waar ze voor alle zekerheid de deur op slot draaide.

Toen tastte ze in het donker naar de petroleumlamp, die ze eerder op tafel had zien staan, en stak die met de klaarliggende lucifers aan. Daarna trok ze haar jas uit, zette haar tas op een stoel en trok haar laarzen uit. Ondanks de lange reis was ze toch nog te opgewonden om al te gaan slapen.

Ze ging op bed zitten en dacht aan de merkwaardige seance die zich op de benedenverdieping afspeelde. Mevrouw Ingram had een degelijke indruk op haar gemaakt, daarom was het des te vreemder dat ze zo'n bijeenkomst in haar huis organiseerde. Of was het hier in Engeland een normaal tijdverdrijf, zoals borduren of kaarten?

Toen kwam ze op een idee. In de gang beneden had ze de foto van een imposante heer met een grijze baard gezien. De lijst was van een rouwband voorzien. Misschien probeerde de weduwe op die manier in contact te komen met haar overleden man. Door die gedachte leek het Charlotte allemaal wat minder merkwaardig,

hoewel het idee dat mevrouw Ingram door middel van een glas probeerde in dit huis zijn geest op te roepen, een kleine rilling over haar rug liet gaan. Hoe grappig ze het tafereel eerder ook had gevonden, ze vond het idee dat ze alleen in haar kamer in dit vreemde huis zat toch ietwat verontrustend.

Ze schudde het af, alsof ze zich van haar irrationele angst wilde ontdoen, en haalde de brief tevoorschijn die Sir Andrew Clayworth haar had gestuurd.

Chalk Hill, juli 1890

Geachte mevrouw Pauly,

Het doet me plezier dat wij het eens zijn geworden en dat u de betrekking van gouvernante van mijn dochter Emily zult aangaan. In uw correspondentie met mijn secretaris hebt u de belangrijkste zaken al besproken en daarover afspraken gemaakt, en ik zie uw aankomst vol verwachting tegemoet. Om te voorkomen dat u geheel onvoorbereid in dienst treedt, wil ik u kort op uw ontmoeting met mijn dochter Emily voorbereiden.

Deze maand heeft Emily haar achtste verjaardag gevierd. Ze is een lief en gehoorzaam meisje aan wie iedereen die haar kent veel genoegen beleeft. Ze houdt van tekenen en knutselen. Ook geeft ze blijk van een zeker muzikaal talent en speelt ze al geruime tijd piano. Helaas voldeden haar vorige leraressen niet aan mijn verwachtingen, en dus kan ik uw uitstekende referenties dienaangaande des te meer waarderen. Handwerken is niet een van Emily's meest geliefde bezigheden, hoewel ik hoop dat dit onder uw vakkundige leiding zal veranderen.

Emily is een gezond en sterk meisje, waarvoor ik erg dankbaar ben omdat ze jaren ziekelijk is geweest. Gelukkig lijkt dit probleem overwonnen te zijn en tegen lichte sportieve activiteit, die ik ook voor meisjes bevorderlijk acht, is geen enkel bezwaar. Daarom verwacht ik dat regelmatig wandelen, croquet en dergelijke activiteiten een vast onderdeel van haar dagelijkse

routine zullen vormen. Afgezien van de beweging is een dergelijk tijdverdrijf ook nuttig om kinderlijke fratsen en gemijmer te verdrijven en Emily op te voeden tot een meisje met een sterk karakter, dat de weg zal weten te vinden in het dagelijks leven.

Zoals ik al vermeldde, is mijn vrouw, Emily's moeder, sinds deze lente niet meer onder ons, wat voor mij en mijn dochter een zwaar verlies is geweest, dat sindsdien als een schaduw over ons huis ligt. Maar ik hoop dat u Emily met een liefdevolle, maar strenge hand en gevarieerd onderwijs de weg naar de toekomst zult wijzen.

De overige regels en principes van onze samenwerking zal ik u laten weten als wij elkaar in Chalk Hill ontmoeten. De koetsier zal u zoals afgesproken van het station van Dorking afhalen.

*Ik wens u een aangename reis. Inmiddels verblijf ik, met beleefde groeten,
Andrew Clayworth*

Charlotte legde de brief weg en leunde tegen het hoofdeinde van het bed. Een beetje stijf, maar niet onvriendelijk, dacht ze. De beschrijving van het meisje was waarschijnlijk op de meeste achtjarige van toepassing, daar was niets opvallends aan. Dat de kleine om haar moeder treurde, was heel gewoon. Met de nodige vriendelijkheid en omzichtigheid zou ze er zeker in slagen om het meisje te helpen deze moeilijke periode door te komen.

Ze stopte de brief weer in haar tas, waste haar gezicht en handen in de porseleinen kom en droogde zich af met de handdoek, die licht naar lavendel rook. Toen kleepte ze zich uit, op haar ondergoed na, legde de kleren over de leuning van de stoel en de fauteuil en maakte haar haar los.

Met lange, gelijkmatige halen borstelde Charlotte haar asblonde haar en bekeek zichzelf intussen in de spiegel – de grijze ogen, de rechte neus, de mooi gevormde mond. Ze was geen opvallende schoonheid, maar was altijd heel tevreden geweest met haar uiter-

lijk. Ze legde de borstel weg, rechtte haar rug en wierp haar haar met een hoofdbeweging over haar schouders. Als kind had ze haar haar altijd los willen dragen en zich zo tegen haar moeder verzet, die strenge vlechten wenste. Zodra ze met haar zussen alleen in de kamer was, had ze de banden losgehaald en wild met haar haar geschud tot Elisabeth en Frieda dubbel lagen van het lachen. Onder tussen had ze aan het gedicht van Annette von Droste-Hülshoff gedacht.

*Ik sta op het hoge balkon van de toren,
Door schreeuwende spreuwen omringd,
En laat woelen het wapperende haar,
Als een menade in de wind.*

Die regels had ze altijd mooier gevonden dan de laatste, die voor haar als een nederlaag klonken:

*Nu moet ik zitten zo keurig en net,
Als een welgemanierd kind;
Mag slechts heimelijk losmaken mijn haar
En het laten wapperen in de wind.*

Charlotte keek een laatste keer naar haar spiegelbeeld. Ja, ze was in Engeland. Ze was aangekomen.

2

De volgende ochtend serveerde mevrouw Ingram een reusachtig ontbijt, dat uit roerei, spek, gerookte vis en geroosterd brood met gezouten boter bestond. Bovendien was er thee met melk uit een grote, voorverwarmde kan.

Charlotte genoot van het eten en keek intussen heimelijk rond in de huiskamer. Ze realiseerde zich dat ze aan precies dezelfde tafel zat waar een paar uur eerder de zonderlinge seance had plaatsgevonden. Ze wierp haar gastvrouw, die juist de kamerplanten water gaf, een blik toe, maar waagde het niet haar over de afgelopen avond aan te spreken. Want dan zou ze hebben toegegeven dat ze had staan luisteren en stiekem naar binnen had gegluurd.

‘Het kasteel ziet er heel indrukwekkend uit,’ zei Charlotte. ‘Als ik meer tijd had gehad, zou ik het graag hebben bezichtigd.’

‘Veel bezoekers komen er speciaal voor naar Dover. Ik neem aan dat er in Duitsland ook kastelen zijn.’

Het klonk ietwat denigrerend, alsof die het in de verste verte niet konden opnemen tegen de Engelse bouwwerken.

‘Inderdaad. Ik had ooit het genoegen om met mijn toenmalige werkgevers langs de Mittelrhein te reizen. Het is een tafereel uit een sprookje – de ene vesting na de andere, sommige op eilanden midden in de rivier, andere op hoge rotsen en op klippen boven het water. En dan nog de wijnbergen op de zuidelijke hellingen... een fantastische streek.’

‘Hm,’ zei mevrouw Ingram alleen. ‘Toch heb ik liever onze Engelse kastelen. Kasteel Dover bewaakt de haven al eeuwen en er konden hier nooit vijandelijke schepen aanmeren.’ Ze begon de

bladeren van haar planten met een vochtige lap af te vegen.

Charlotte ging weer verder met haar ontbijt en verbaasde zich heimelijk over de passie van de verhuurster voor haar eigen streek. Waarschijnlijk was mevrouw Ingram Engeland nooit uit geweest en er desondanks heilig van overtuigd dat er geen mooier land dan het hare bestond. In elk geval had zij zich voorgenomen alles onbevungen te bekijken en het nieuwe land niet voortdurend te vergelijken met haar vaderland. Sommige dingen zouden slechter zijn, andere beter, vele vreemd, en dat was nou net wat het zo spannend maakte. Ze verlangde er oprecht naar om zo veel mogelijk te zien, indrukken te verzamelen, nieuwe mensen te ontmoeten. Toen ze klaar was met het ontbijt nam ze afscheid van mevrouw Ingram, trok haar jas aan, zette haar hoed op en pakte haar tas. Ze stonden tegenover elkaar in de gang, en Charlotte wilde net naar de deur lopen toen de vrouw haar onderzoekend opnam en nauwelijks merkbaar haar hoofd schudde.

‘Wat is er, mevrouw Ingram?’ vroeg Charlotte verbaasd en ze wilde haar hoed al afzetten. ‘Is er iets mis?’

‘Nee hoor... Ik had... Het was maar een gevoel.’ Ze maakte een vluchtige handbeweging. ‘Het is niets. Ik wens u een goede reis.’

Maar toen Charlotte naar het station liep, dacht ze dat ze de blik van de verhuurster in haar rug voelde.

De hemel was dichtgetrokken en er viel een lichte motregen. Charlotte was op tijd opgestaan zodat ze voor het vertrek van de trein nog een telegram naar Sir Andrew Clayworth kon sturen om hem over haar verlate aankomst te informeren. Bovendien hoopte ze dat ze in Dorking niet al te lang op het station zou moeten wachten, want het weer werd steeds onaangener.

Ze bedankte de stationschef nog eens voor zijn hulp, waarna hij over het weer begon en zich verontschuldigde voor de regen, alsof hij er persoonlijk verantwoordelijk voor was. ‘Dat is heel ongewoon, omdat we op het moment eigenlijk een lange droogte hebben,’ zei hij.

Charlotte keek hem verbaasd aan, tot haar te binnen schoot dat